

Ivan Cankar

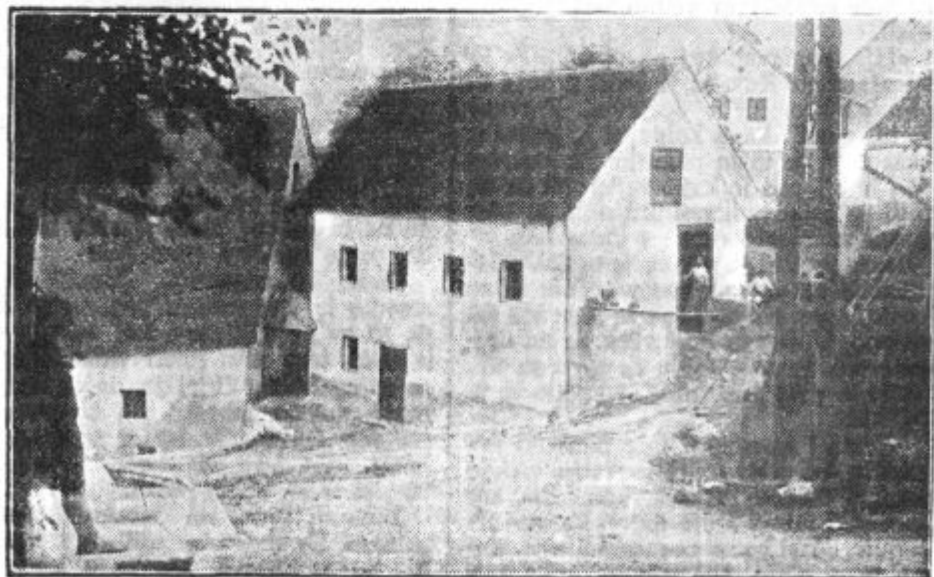
Ob zoletnici njegove smrti

Malo potem, ko smo proslavili praznik zedinjenja, je preminul v Ljubljani — bilo je to 11. decembra 1918 leta — Ivan Cankar. Bil je poklicni pisatelj, pesnik in dramatik. Po vsej pravici ga štejemo za najbolj plodovitega slovenskega duševnega tvorca, saj je izdal 32 samostojnih knjig.

Ivan Cankar se je rodil v siromašnih razmerah na Vrhniki. Iz njegovih del razberemo vso trnjevo življenjsko pot z vrhniškega Klanca, kjer stoji njegova rojstna hiša, pa do Rožnika nad Ljubljano, kjer je Cankar poslednja leta domoval.

Pred leti je odkril hvaležen slovenski narod svojemu najbolj plodovitemu literatu na Vrhniki spomenik, ki prikazuje Cankarja sedečega in zamišljenega.

Cankar se je rodil dne 10. maja 1876 kot študent je stanoval v ljubljanski Cukrarni za Ljubljano, kjer je našlo streho več slovenskih študentov, ki so se kasneje izkazali kot talentirani literati. Iz najbližjega Cankarjevega kulturnega kroga so bili pesniki Kette, Murn in Zupančič, njihovo smer v na-

ši literaturi nazivamo: slovensko moderno.

Cankar je pisal tudi za mladino. Skoro v vseh šolskih čitankah so njegovi

sestavki med najboljšimi in kažejo, da je bil sloviti vrhniški rojak res spreten mojster peresa in eden najboljših oblikovalcev slovenske besede.

TONE TRDAN:

Od Ribn'ce do Rakitn'ce

Ob steni so se sušila drva. Para je izpuhtevala iz njih in se mešala z di mom. Na ognju je tu pa tam cvrčalo iz mokrega polena.

Toplo je bilo v ožagi in prijetno. In toliko zanimivih reči se je izvedelo prav tu. Matevžek je rad hodil sem in poslušal stare grče, kako so si izmišljali najbolj neverjetne pripovedke in pravljice. Rad je poslušal te možakarje, ker je vedel, da so že marsikaj preboleli v življenju, v vojnah in v starih časih sploh.

»Pojdi no že naprej«, je rinil Vinko Matevžka k vratom.

»Poglej, če ni našega strica notri,« je ponovno ukazal Vinko.

Matevžek je bil tisti, ki je moral za poredno trojico vedno prvi po kostanj v žerjavico. Pogledal je skozi špranjo.

»Ne, ni ga«, je pohlevno rekel.

Vstopili so. Z desne in leve strani je prasketal ogenj. Stari Šimkov oča so danes ožigali lonce in sklode. Vroče jim je bilo. Pot jim je curkoma lil s čela, ki so ga stric brisali z velikim rdečim robcem in vedno nekaj godrnjali.

»Hja, paglavci, kaj pa vi tukaj?« je vprašal stric Rok, ki je sedel v kotu in obračal krompir v žerjavici. Pravkar je bil pustil doma kolovrat in prišel v ožago, da se malo pogreje. Pa radoveden je bil, rad je kaj izvedel. Ni štedil tudi s pripovedkami mladim in stari. Kar kosala sta se s Primožem.

Naša mokra četvorica je molčala. Izmuznila se je Šimkovemu očetu in se poskrila po kotih. Tone in Ivan sta šla na eno, Vinko in Matevžek pa na drugo stran. Prav k ognju so se postavili, da bi se prej posušili. Kar kadilo se je od njih.

»Sveta Pomagalka! Oča Šimkov! Pomislite, po naši vodi je danes nekdo vozil s čolnom in dežnikom. Pravkar so vozili mimo moje bajte. Pa več jih je bilo. Mali šolarji so morali biti. Kaj jih tako učijo, naš gospod?« je mlel Rok in risal s palico po ilovnati zemlji.

»Ni dolgo od tega, ko mi je Nosanka povedala, ki je šla v štacuno, da Matevžka in Vinka že dolgo ni doma in povpraševala je vsa v skrbeh. Prav gotovo sta bila tudi ta dva zraven. Kaj Vinko?« se je oglasil oča in vrgel debelo poleno v žerjavico.

»Jaz nisem bil res ne. Kdo pa je to rekel?« je vprašal Vinko.

»Boš že videl doma, kdo je to rekel. In ti? Pritepenec bajtarjev. Namesto, da bi doma sekal drva in krmil živino, se voziš po vodi. Ali te je tako mati učila?«

Oče Šimkov so se kar razjezili na oba malopridneža, tako so oba krstili.

»Matevžek, nič se ne boj, bom že jaz povedal doma, da si šel z menoj,« je Vinko potolažil Matevžka.

Matevžku je bilo kot bi mu kdo kamen zavalil na srce. Spomnil se je matere, tiste matere, ki ga je še na zadnjo uro tako lepo učila, naj se varuje slabih tovarišev, naj bo rajši sam in dela to, kar mu bo oče ukazal. Čepel je na nizki, črni klopici kraj ognja in bulil predse. Ni opazil, da se mu je leva hlačnica osmodila. Zmečkal je tlečo cunjo, vstal in hotel oditi domov.

»A, to so tisti predrzneži?« se je začudil stric Rok, »bom že povedal gospodu derehtarju v trgu. Saj se bova videla na trgu, bo ko semenj. Tak frkovec! Učil bi se, učil, da bi kaj znal, da ne bi zastonj hlače trgal v tisti šoli«, se je hudoval stari Rok.

Vinko ni odgovoril. Zapalil si je smotko iz časopisnega papirja in listja, ki ga je imel poln žep. Seveda oča Šimkov tega niso smeli videti. Poznal je strica Roka. Vedel je, da je že najmanj stokrat zapretil, da bo povedal gospodu derehtarju, kakor se je on izražal. »Pa tega ni storil in tudi ne bo«, si je na tihem mislil.

Tone in Ivan sta molče poslušala pridigo. Sicer pa se njiju ni tikala. Saj so se Šimkov oča jezili samo za ona dva.

»Matevžek, pojdi domov in prinesi krompirja, bomo pekli. Saj si že suh. In tudi čas je, da malo pogledaš domov v hlev. Pazi, da te ne bo videla mati. Če pa te zagleda in kaj vpraša, ji povej, da smo vse popoldne sedeli v ožagi. Reci, da bom že spisal nalogo, danes nimam veliko«, mu je dopovedoval Vinko prav potihó, da ne bi slišali Šimkov oča.

Matevžek je že sam hotel domov. Če bo prišel nazaj, ni vedel. Gotovo mu jih bo Nosanka naštelá, da bo sit za ves mesec. Neopaženo je izginil skozi vrata, zavil za hišami mimo trgovine ter tekel proti domu. Pot ni bila dolga, vendar se je bal, da bi ga kdo domačih ne videl in povedal gospodinji Nosanki.

Sivka in rjavka sta že mukali debelo uro. Lačni sta bili. Paglavca ni bilo od nikoder. Ni čudno, da sta začeli kar radostni prestopati sem in tja, ko se je pojavil na vratih Matevžek. Vrgel je v jasli polno mero rezanice, da bosta lahko vsaj pol ure jedli.

»Le jejta, saj sta lačni, jaz pa moram nazaj s krompirjem«, si je mislil in pogladil rjavko po vratu.

Šel je v klet, si nabasal polne žepe krompirja in odhitel po isti poti v ožago. Nosanke ni videl. Ni je bilo doma. Najbrže ga je iskala. Na vse je Matevžek pomislil. »A, kaj, saj krave jedo, bo že Vinko povedal doma, da smo bili v ožagi in smo pekli krompir.« Tako je modroval. Zraven mu je vest očitala nemarnost in zanikrnost. V tem je že prišel nazaj v ožago.

Tam je bilo že bolj živahno. Vedno so prihajali otroci. Včasih jih je bilo iz vsega konca vasi tudi po dvajset. Pekli so krompir. To je bila otroška navada. Pa tudi odrasli so segali po tem.

Stric Rok je že otepal pečen krompir in trosil vanj soli. Šel mu je v slast kot najboljša pečenka. Tudi Primoža ni manjkalo nikoli v ožagi, da je le kdo ožigal. Imel je svoj prostor in nihče mu ga ni smel zasesti. V kotu je imel nočno svetilko in kožuh, polhovko ter palico. Pravkar je prišel, odložil je prtljago, zavihal je rjave dolge brke, popravil si je majhen šop razmršenih las in začel pripovedovati otrokod zgodbice. Seveda le do večera. Čim je odzvonilo Ave Mariji, se je na njegov migljaj vsa otročad razbežala domov.

»Oh, Matevžek! Daj sem«, je kričal Vinko, kakor bi bil doma.

Tone je bil nekje dobil železno šibico od starega, polomljenega dežnika, na katero je Vinko nabodel krompir. Deset jih je šlo gori. To je bila navada lončarjevih otrok. Tako »rešto« je Vinko, ki je bil največji med njimi, postavil na prednjo lino peči na črepine starih loncev. Črepine varujejo lonce, kot so rekli Šimkov oča, da jih kdo ne pobije.

Otročad je potem pazno poslušala Primoža, ki je pripovedoval o tisti čarovnici, ki so jo zadnje sežgali na oni grmadi pri debelem hrastu.

»In ta hrast je bil tako obilen, da ga devet mož z odprtimi rokami ni moglo objeti«, je končal Primož.

Matevžek je poslušal z odprtimi usti. Kar požiral je povesti, ki jih je stari dovtipnež iztresal kakor iz rokava.

»Stric Primož, povejte tisto o svatih, ki so šli iz naše vasi gori za Bukovico in so okameneli...«, je prosil Tone in lica so mu kar žarela od veselja, ko je Primož odprl svoja široka usta, zavihal krajec na širokem klobuku, se uprl ž obema rokama ob palico, jih podprl ob brado in začel pripovedovati:

»One stene tam na Veliki gori poznate. Teh včasih, dolgo je že tega, ni bilo. Nekoč je bila »ohcet« tu v naši dolini. Razposajeno so se vedli svatje, ki so peljali balo in zalo nevesto z njo. Peljali so v Zadolje, to je tisto vas tam onkraj hriba. Z iskrimi konjiči — takih kot jih je imel pokojni Blaž, vi ga niste poznali, Bog mu daj dobro — so vozili čez Obrh. Tam so se napili hladne studenčnice pri tistem, napol podrtem mlinu, kjer pravijo, da straši. Urban je raztezal svojo hreščečo harmoniko. In po mnogih ovinkih so prišli skozi bukov in smrekov gozd tja v ravnino. Vroče je bilo prav tako kot zdaj tu v ožagi. Strašno so se potili. Ker vročina ni ponehala, so začeli preklinjati solnce, da jih tako neusmiljeno žge. Toda ni bila še izgovorjena zadnja kletvica, je že Bog poslal zasluzeno kazen. Vsi svatje z nevesto in ženinom so se spremenili v skalnate stebre, ki jih še vidite na Veliki gori.

Primož je umolknil.

»Kaj pa konji, kam so šli?« je vprašal začudeno Matevžek.

(Dalje prihodnjik)

Snegulčica in sedem škratov

Film s tem naslovom so pred kratkim vrteli v Ljubljani. To je najdaljši in najdražji risani film, kar jih je bilo do sedaj izdelanih. Pobudo zanj je dal American Walter Disney, prav isti umetnik, ki ga dobro poznate iz njegovih prejšnjih risanih filmov o miškah Minni in Micky, konju Plutonu in žlobudravi rački. V pomoč mu je bil prideljen cel štab risarjev — krog 80⁰ po številu —, ki so bili skozi leto in dan neprestano zaposleni. Ko so pred dobrimi tremi leti pričeli z delom, je marsikdo dvomil nad uspehom, zlasti pa nad tem, da se jim bo delo gmotno izplačalo. Proračunjeni stroški, okroglo 2 milijona dolarjev, so predstavljali celo za ameriške razmere tvevano svoto, ki bi lahko pahnila podjetje v propast. Danes so umolknili tudi zadnji dvornilivci. Film si osvaja svet. V vsaki državi, kjer se pojavijo njegovi prikazi, ga gledajo milijoni ljudi. In to je velika stvar.

zatrjujejo, da je na njih najprej telkar jih je bilo ustvarjenih v zlatih letih na polju filmske umetnosti.

Film je dokaj svobodna pravljica o Snegulčici, hudobni načehi in dobrih škratelejkah, ki jo poznajo v neki osnovni obliki skoraj vsi kulturni narodi na svetu. — Razen omenjenih oseb pa nastopa v njem še mnogo drugih igralcev iz pravljicnega in živalskega področja, ki jih je v bajnih barvah pričarala na platno domišljija umetnika in njegovih sočelavcev. Glavno dejanje je prepleteno z nešteti stranijskimi prizori, ki dajejo filmu neko posebno obeležje. Če ste si film ogledali,

vam je gotovo ostala v neizbrisnem spominu verica, ki čisti kročnike s svojim metlastim repkom, izmed škratev pa vas je morda najbolj navdušil Dummi, ki nič ne govori, ker je pač mutast, a zna vse, kar mu leži na srcu in nemem jeziku, s pretnjami in potezami na obrazu tako pretno izražati, da se mnogi ljudje čudijo, kako to deluje. In to je velika stvar. Danes obstaja veliko filmov, ki so bolj zanimivi, a filmo 'Večja' in kaže Snegulčico in njenih sedem prijateljčkov,

manjši pa mutastega Dunimija v dveh zelo značilnih položajih. Sličice seveda niso barvane, kakor ste jih videli v filmu. Naš list pač ne zmore visokih stroškov za barvan tisk. Pobarvate jih lahko sami,

in da boste imeli z barvanjem večje veselje, obljubljam o nemu, ki nam bo do prihodnje nedelje poslal najlepše izdelane sličice, kot nagrado zanimivo mladinsko knjigo.

Najnovejši Manični dar mladini

Prijateljica naše mladine, ki se domala vsako nedeljo oglasi našim malčkom v predalih »Mladega Jutra«, je napisala šopek izvornih pravljic. Njena knjižica je izšla prav zdaj in bo ravno prav, če se mladina sama ali pa njih starši obrnejo do božička in zaprosijo za knjižico »Teto s cekarjem«, kakor se uspelo delce imenuje.

Naslovna podoba prikazuje Manico Komanovo kot teto s cekarjem. V levici nosi zajeten starinski cekar, ej, v njem je do vrha pisanih stori, ki jih bo vse mlado in staro rado čitalo. Pod pazduho desnice stiska teta Manica dežnik v dokaz, da je pristna Slovenka, taka, ki ne gre nikoli brez dežnika z doma in je streha proti vremenskim nevšečnostim najbolj vidno spričevalo, da je teta s cekarjem naše gore list.

Naslovno sliko in tudi vse ostale ilustracije, ki jih je obilo raztresenih med pravljicami, je izdelal Niko Pirnat, dober znanec naše mladine, ki so ji slike svet zase.

O čem govori teta Manica v svojem najnovejšem delu?

Pa naj vam nosi našo Grogca in čarobnico Tam. Čudimo se, kaj nam pastirčku Grogcu k reši ubito ribo, zato pa dobi čudovita darila. S pomoč

jo vsegamogočnega prstana in drugih pripomočkov napade čarovnice in jih premaga in tako reši nesrečnega kralja in njegove podložnike hudih nesreč. Ti mernike cekinov dobi za svoje junaško delo in odtlej živi ubogi pastirček kakor najbolj srečen človek.

V »Romarju brez duše« zasledimo naroden motiv, ki je znan tudi po raznih krajih naše ožje domovine. Oni dan sem ga čul podobno spletenega v Zasavju poleg Sevnice. Na strani 19. piše Manica, da drži volk v gobcu romarsko palico, ilustrator pa se je menda premalo poglobil v besedilo. Moji malčki, ki so knjigo že prečitali, so se močno jezili nad »tiskarskim« škratom gospoda podobnika..., ki je položil romarsko palico volku na — hrbet... Smola! kaj?

Mladi čitatelji bodo močno veseli, kako je sv. Volbenk osleparil grdega hudobca in kako ga je imenitno treščil skozi luknjo v cerkvi, ko je hotel potegniti v pekel krščeno dušo.

Polna groze je pravljica o trdosrčni grajski gospej, ki je bila tako pokvarjena, da je umorila nedolžnega otročka grajske oskrbnice. Vem, da bo vsa četa mladih bralcev na strani grajskega gospoda, ki trešči zločinsko ženo z grajskega stolpa in tako kaznuje njen zločin. Kača, ki se je v njo spremenila grajska gospa, pa se še danes, ko ni od poslopja več, kakor nekaj razvalin, plazí in čaka rešenika. Kdo bo srečni junak?

V »Težki lipi« nam pokaže teta Manica greh kmeta Brdarja. Umril je, pa ga na onem svetu teži težka lipa, ki si jo je prisvojil na nepošten način od sosedu Njegov sin, ki se mu prikaže oče v sanjah, vrne lipo spet sosedu in oče zadobi mir.

Obilo šegavosti bo prinesla vesela storija »Norček potuie«. O, kake klobuštra nahniieni fantič, ko kolovrati po svetu in zamenjuje kako je treba rešiti ob tej ali oni priliki. Seveda ga vedno tako polomi da spetne razne družične v zadrego. Za primero naj le povem, da je bil poleg tudi tedaj, ko so v ne-

kem mestu sprejemali kralja devete de-
zele in norček se priklati celo veličan-
stva in ko ga pretiplje, zblebeta: »Ta
mrhovina ima pa zelo zoprn duh...«
Le zamislite se v nerodni trenutki!

Pa ta dogodivščina ni poslednja.
Le sežite po knjigi, ne bo vam žall
Božiček jo bo dobil tudi v Tiskovni
zadrugi v Ljubljani, Šelenburgova uli-
ca. Vezana knjiga velja le 12 dinarjev.
J. G.

Rado Kogoj, gimnazijec v Ljubljani!

Pravljica o dobrem drvarjeviču

Na strmi skali je stal mogočen grad.
V njem je bival samovoljen in silovit
graščak, katerega se je vse balo. Imel
je tri hčere. O njih je šel daleč naoko-
li glas, da so najlepša dekleta v deželi.
Dan na dan so prihajali od vseh ve-
trov bogati snubci. Vsak si je želel eno
izmed deklic za ženo. Dobil pa jih ni
nihče. Graščak je namreč naložil vsa-
kemu tri posle, katerih ni bilo možno
izvršiti.

V Globodolu, daleč pod gradom, je
stanoval siromašen kočar s tremi si-
novi. Oče je drvaril, sinovi so hodili
na lov. Tako so zadovoljno živeli, če-
prav so bili večkrat lačni ko siti. Tudi
ti trije junaki so čuli o krasoti grašča-
kovih hčera. Sklenili so, da pojdejo in
jih poprosijo za roko. Prepirali so se,
kdo naj odide prvi. Ker se niso mogli
zediniti, so stopili k očetu, da on raz-
sodi. Oče je odločil, naj usodo poskusi
najprej prvorojenec. Ako ta nič ne
opravi, prideta na vrsto druga dva po
starosti. Sinom je bilo to prav in naj-
starejši se napravi na pot.

Hodil je že dolgo, da še sam ni ve-
del kako, pa prispe do deroče reke,
čez katero ni bilo ne brvi ne mosta.
Tuhtal je in tuhtal. Ko pa se je ravno
namenil, da jo prebrede, zapazi poleg
sebe starca, vsega trdnega in trepe-
tajočega od mraza. Mladenič ga vpra-
ša: »No, kaj pa vi, očka?« — »Usmi-
li se«, prosi sivolasi mož, »in prenesi
me čez vodo. Obilo te poplačam.« —
»S čim neki me poplača ubožec, ko še
sam nič nima?« se zasmaje mladič in
ne oziraje se na siromakovo moledo-
vanje jo ubere preko reke.

Ni stopal več dolgo, pa je prišel na
grad, kjer so ga lepo sprejeli in ga
vedli pred gospodarja. Drvarjev sin
mu razloži kako in kaj, ter ga povpra-
ša, ali mu je voljan dati eno izmed
hčera za ženo. Graščak pristane s po-
gajem, da prišlec opravi prej tri težka
dela: »Če jih pa ne zmoreš, vedi, da
boš vržen v ječo.«

Drvarjevič privoli v to in graščak
mu reče: »V hlevu imam zelo divjega
konja. Nihče izmed mojih ljudi ga ne
more obrzdati. Ako želiš dobiti mojo
hčer, mi moraš tega vranca ukrotiti.«
Po teh besedah ga odvede na dvorišče
in mu pokaže konja. Drvarjevič hoče
vranca zajezditi, toda ta je bil hud in
je tako brcal okoli sebe, da se mu nih-
če ne bi bil upal približati. Graščak
ukaže mladeniča zakleniti v temnico,
sam pa gre v zgornjico, sprejemati no-
vih srečolovcev.

Drugi drvarjevič je čakal svojega
brata. Ker ga pa le ni bilo nazaj, se
je vzdignil na pot, da še sam poskusi
srečo pri gospodi. Zgodilo se mu je ta-
ko kakor prvemu. Ni se usmilil starca,
ni obrzdal konja in graščak ga je pah-
nil v zapore k njegovemu bratu.

Ko je najmlajši videl, da bratov ni
od nikoder, je krenil zdoma. Prispel je
do reke, kjer ga je starček ustavil z
isto prošnjo. Dečko ga zadene na hr-
bet, ga srčno in srečno prenese na dru-
gi breg in hoče dalje. Ali stavec ga
ustavi, rekoč: »Hvala ti, dobrodušni
mladenič! Tvoja brata me nista usli-
šala, zato se zdaj pokoravata v mrač-
ni vozi. Ti pa si bil z menoj usmiljen
in zato ti pomorem. Ná, tu imaš vrvi.
Ako jo boš rabil o pravem času in na
pravem kraju, ti bo še v korist.«

Drvarjevič se lepo zahvali in gre na-
prej. Dospe na grad. Tudi njemu da
graščak enako opravilo. Ko dečko za-
gleda neugnanega konja, se spomni po-
darjene vrvi. Vrže jo vranca v zobe,
mu naredi uzdo: žrebec je postal do-
mač in pohleven kot ovca.

Ves togoten mu graščak napove dru-
gi opravke. Pokaže mu za gradom po-
sekano šumo, češ, naj iz vsega podrte-
ga drevja napravi eno samo butaro in
mu jo prinese. Mladeniča je zaskrbelo,
kako bo to mogoče. Vendar položi vrvi
po tleh in začne nositi nanjo drva, da
zloži breme. A glej! Vsako deblo, ka-
terito je položil preko vrvi, se je zmanj-

šalo in se stanjšalo: brez muke je les povezal in tovor odnesel v grad.

Graščak je pihal od jeze ter ukazal najmlajšemu drvarjeviču, naj butaro razveže, da bo videl, ali so res vsa debela Komaj je mladenič odvozil vrvi, zavzamejo debela spet prejšnjo obliko in nagrmadilo se je lesa, da je zasulo polovico gradu. Graščak robanti in rohni, češ da bo pritepenca že naučil kozjih molitvic. Odkáže mu tretje delo: »Glej to veliko jezero, polno rib. Do večera jih moraš poloviti do zadnje!«

Ne vede, kako in kaj naj stori, je tretjerojenec otožno korakal ob bregu. Po naključju pa mu pade podarjena vrvi v vodo. Preden se je zavedel, so se že vse ribe držale za vrvi. Edino izvleči jih je bilo treba, jih naložiti na voz in odpeljati na grad. Ko je graščak videl, da je drvarjevič tudi sedaj sijajno rešil nalogo, se je omehčal in mu dal hčer v zakon. Izpustil je potem oba starejša brata, ki sta se takisto skoraj čzenila. Vsi so se nastanili na gradu, kjer še živé srečni in veseli, če niso že pomrli.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Danes se Ti prvič oglašam v Tvojem koticu in požrešnem košu. Že eno leto čitam ta Tvoj prelepi listič. Ker ga sama nimam, si ga sposodim od mojega strica, ker on dobiva »Jutro!« Vse preberem od kraja do konca. Če ne boš to pismo vrget v Tvoj globoki koš, Ti bom večkrat pisala. Sedaj ti bom pa opisala našega teleta. Naše tele se je rodilo 4. oktobra tako smo se ga veselili. Torej 15. novembra je bilo staro 6 tednov. V nedeljo je pa zbolel. Torej smo hitro poslali po živinozdravnika. In je prišel zadnji trenutek. Dal mu je zdravila, drugi dan mu je bilo že malo bolje. Naslednji dan sem šla v Zalec po zdravila v lekarno. Sedaj mu je pa že dobro. Drugič Ti bom pa več napisala; morda tudi kako pesmico. Če Ti bo všeč, prosim tudi meni pošlji eno knjižico, da jo bom čitala, ker je bom zelo vesela. Sedaj Ti pa en poljubček pošilja Tvoja

Jozefina Privšek

iz Kasaz 13, p. Petrovče
pri Celju

Dragi stric Matic! Dolgo je že od tega, odkar se Ti nisem oglasila. Zato pa hočem danes napisati par vrstic. Zelo sem bila vesela novega natečaja. Hitro sem se spomnila, da ima Mala antanta, v kateri prebivajo Jugoslovani, Čehi in Rumuni 49 milijonov prebivalcev. Res da je Češka v zadnjih žalostnih dogodkih izgubila nekaj milijonov duš, vendar je še Mala antanta močna, ker prebivajo v njej čvrsti junaki. Balkanska zveza, v kateri so združeni Jugoslovani, Grki, Rumuni, Bolgari in Turki pa šteje 62 milijonov prebivalcev. Veliko ozemlja ima Balkanska zveza in na tej veliki zemlji prebivajo junaki, ki bodo v slogi z lahkoto premagali sovraga, ki bi si pozelel to lepo ozemlje. Sedaj pa Ti še napišem par vrstic o oskrbi za živali. Vsak pameten človek lepo ravna z živino. Posebno moramo negovati domače živali. Vozniki ne smejo pretepati konj, pastirji ne živine, ki jo pasejo. Kmet pa mora skrbeti, da bo vsa njegova živina imela zmetom dovolj hrane. Otroci pa morajo pozimi skrbeti za gladujoče ptičke. Tako naj vsak po svoji moči skrbi za uboge živali. Lepo Te pozdravlja

Korun Vera

uč. III. r. v lj. š.

v Trnavi 42, p. Gomilsko

Dragi stric Matic! Tvoj novi natečaj mi je zelo všeč. Rada bi Ti kaj napisala o naših ribicah. Moj tata ima sedem večjih ribic. Ena izmed njih je celo mamica. Imela je dvajset mladih ribic, a deset jih je doslej že umrlo. Ribice živijo v akvariju in imajo dovolj vode, peska in rastlin na razpolago. Naše ribe so pa tudi zelo krvoločne. Ko je nekoč dal tata male ribice k večjim, so jih požrle. Lepo Te pozdravlja Tvoja

Skerlj Dagmar

uč. IV, razr. Mladike
v Ljubljani

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru«. živali imam zelo rada, posebno pa našo mačico Miško, ki najraje leži pod štedilnikom, ali pa pri meni v postelji.

Kobilice rada lovi, miši se pa boji, zato se pa rajši mamice drži, da kaj meska dobi. Imam tudi kužka Barita in papigo, o katerih Ti bom pa drugič pisala, če ne boš mojega pisma vrget v požrešni koš. Te pozdravlja

Segovič Vera uč. III. raz. lj. šole št.
Vidu n. Ljubljano.

Listnica uredništva

Pozor Jutrovčki! To pot bo imel Jezušček kaj lahko izbiro! Če si želite povest, ki bo polna dogajanj napetih prizorov in čudovito lepih opisov divje prerijske, tedaj prosite Jezuščka, naj vam prinese krasno povest o volku Sivku, ki je nekaj let onravljal službo psa. Lepo vezana knjiga stane samo 15 din in toliko bo Jezušček že zmožek.

★

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Dominko Aleksander uč. I. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Ertl Miloš, dijak II. a. razr. real. gimn. v Mariboru, Franc Godnik, dijak v Vojniku pri Celju, Tancig Ferdinand, dijak II. d. razr. real. gimn. v Ljubljani.

Kdo bi rad imel ves letnik 1937 „Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?
Pišite na upravo „Jutra“, Knafljeva ul. 5

Kvadrat I.

1 O	2 R	3 A	4 C
2 R			
3 A			
4 C			

1. — ; 2. poljski sadež; 3. pripadnik indijanskega plemena — tudi: ogroževalec pariškega podzemlja; 4. pavska posoda.

Rešitev zlogovnice

Največ svetá otrokom sliši Slave!

Rešitev posetnic

DNEVNIČARKA.

G. Th. Rotman:

Usodna nogometna igra

7. Od tega nepričakovanega sunka se je nesrečnež nekaj časa opotekal in pri tem izgubil košaro. Še prej kakor košara so pa priletele na pločnik steklenice; razbile so se in obrzgale ne samo pločnik, ampak tudi novo promenade obleko gospodične Čičigojeve, ki je pravkar stopicala na izprehod.

8. Pokrita s temnordečimi vinskimi madeži je gospodična Čičigojeva vsa obupana nadaljevala svojo pot, in debele solze so ji vrele iz oči. Tudi vinarški pomočnik je bil obupan; gospodar ga bo gotovo takoj odpustil! Edini, ki so se radovali nesreče, so bili psi, ki so z veliko slastjo lizali razlito vino.

(Dalje prihodnjič)